

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 8272/19
13.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Миланке Вукчевић председника већа, Весне Џелетовић Џуцић и Весне Караџић-Ристић, чланова већа у парници тужиле АА из ..., коју заступа пуномоћник адвокат Зоран Јовичић из Смедеревске Паланке, против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник адвокат Зоран Јевтић из Смедеревске Паланке, ул. Шулејићева бр.10/4, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву П 1106/17 од 11.7.2019. године, у седници већа одржаној дана 13.5.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неонована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Смедереву П 1106/17 од 11.7.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка као **НЕОСНОВАН**.

Образложење

Изреком побијане пресуде Вишег суда у Смедереву П 1106/17 од 11.7.2019. године ставом првим обавезан је тужени да тужилци врати позајмљени износ од 80.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, све по најповољнијем курсу НБС на дан исплате и то почев од 01.04.2012. године па до исплате. Ставом другим обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова поступка, исплати износ од 493.500,00 динара.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку (“Сл.гласник РС” бр. 72/11, 55/14, 87/18... са свим каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог неоснована.

У проведеном поступку првостепени суд није починио битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. као ни битну повреду из тачке 12 тога члана, на коју се неосновано жалбом туженог указује, с обзиром да је тај суд за своју одлуку дао јасне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 27.06.2007. године тужени је потписао изјаву да је од тужиље позајмио износ од 75.000 евра са роком враћања од 27.06.2007. године до 31.12.2007. године. Након тога дана 28.01.2011. године странке су потписале Уговор о зајму који је саставио адвокат ДД. У члану првом уговора наводи се да је тужени позајмио од тужиље износ од 80 000 евра у валути, те да потписивањем овог Уговора потврђује да је примио у целини означени износ. Чланом другим уговора тужени се обавезао да тужиљи врати новац до 31.12.2011. године, а зајмодавац се сагласио да зајмопримац може да врати зајам и пре овог рока имајући у виду да је зајам дат без камате, као и да се евентуална законска затезна камата мора платити у случају падања у доцњу. Чланом трећим уговора уговорено је обезбеђење потраживања тако да се зајмодавац може у случају доцње намирити продајом локала број 8 површине 182 м2 и локала у поткровљу површине 80м2 уписаних у лн ... на кп. ... КО ... у ГПЦ ... као и 70м2 пословног простора дограђеног без употребне дозволе уз локал површине 80м2, што укупно износи 332 м2. Зајмопримац се сагласио да изда посебну заложну изјаву на основу које би се у лн ... КО ... извршио упис заложног права ради обезбеђења предметног потраживања. Уговор је потписан од стране тужиље као зајмодавца, туженог као зајмопримца и адвоката ДД из Пуномоћјем овереним пред Општинском управом општине Смедеревска Паланка под Ов бр. 1799/2012 од 02.02.2012. године тужени је овластио супруга тужиље ВВ из ... да закључи уговор о продаји непокретности наведених у члану трећем Уговора о зајму. Тужени је изјавио да потврђује да је АА исплатила износ од 80 000 евра уз постигнути договор да наведени износ АА плати до 31.03.2012. године у ком случају би одустали од купопродаје. Уколико до наведеног рока не изврши повраћај износа од 80 000 евра, ВВ је овлашћен да закључи и овери уговор о продаји, а уколико достави потврду о исплаћеном износу пуномоћје нема правну важност и сматраће се да су одустали од купопродаје. Пуномоћје траје док се не оконча поступак или враћање новца или пренос својине на непокретностима у корист АА. Уговором о поклону овереним пред Основним судом у Смедереву под ОвЗ 994/2011 утврђено је да је исти закључен између поклонодавца, овде тужиоца ББ, и поклонопримца ГГ и да истим поклонодавац поклонопримцу поклања наведене локале на кп ... уписане у л.н. ... КО ... Пресудом Основног суда у Великој Плани, Судска јединица у Смедеревској Паланци П 1415/12 од 26,05.2015.

године одбијен тужбени захтев тужиље ВВ за поништај Уговора о поклону закљученог између туженог, као поклонодавца, и његовогсина, овде сведока ГГ, овереног код Основног суда у Смедереву, Судска јединица Смедеревска Паланка под ОвЗ. бр. 994/2011, а чији предмет су наведени локал површине 182 м2 и локал површиине 80м2 иа кп ... уписаии у лн. Бр ... КО ... Истом пресудом одбијен је противтужбеии захтев противтужиоца против тужиље - противтужене ВВ из ... за исплату износа од 52 500 евра, са законском затезном каматом од подиошења тужбе до исплате, а по основу неоснованог обogaћења. Иста пресуда потврђена је пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5795/2016 од 23.11.2016. године. Тужилац је доставио и личну евиденцију плаћања дугованог АА и ВВ. Тужилац као продавац и тужена као купац закључили су Уговор о продаји непокретности од 28.01.2011.године и то локала од 80 м2 уписаног у лн ... и дограђеног локала у поткровљу од 70м2 за купопродајну цену од 30 000 евра. Константовано је да је тужиља исплатила тужиоцу купопродајну цену. Уговор је потписао поред уговарача и адвокат ДД. Исти Уговор није оверен.

Имајћи у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је на основу писмених доказа и исказа сведока ВВ, ЂЂ, ЕЕ, ДД, ЖЖ, који су имали непосредна сазнања и којима је поконио веру, те сведока ЗЗ, ИИ и ЈЈ, који су имали посредна сазнања, те налазећи да није било услова прописаних чланом 141 ЗОО, усвојио тужбени захтев у целости и обавезао туженог да тужиљи по основу узетог на основу зајма исплати износ као у изреци побијане одлуке.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева првостепени суд је утврдио потпуно и поуздано на основу изведених доказа које је оценио правилном применом одредбе чл. 8 ЗПП. Другостепени суд прихвата потпуне и правилне разлоге које је првостепени суд дао за свој чињенично – правни закључак. Жалбено оспоравање утврђеног чињеничног стања не води другачијој оцени изведених доказа нити формираном закључку суда у вези постојања обавезе туженог да исплати дуговани износ по основу изјаве од 27.06.2007. године односно по основу уговора о зајму од 28.01.2011. године укупан износ од 80.000 евра са припадајућом каматом.

Супротно жалбеним наводима тужене, Апелациони суд налази да је првостепени суд потпуно и правилно утврдио све чињенице о значаја за правилну примену материјалног права и закониту одлуку у овој правној ствари.

Наиме, правилно је првостепени суд утврдио да је тужени од тужиље 2007. године позајмио износ од 75.000 евра, што је и међу странкама неспорно, као и да је на зајам узео и износ од још 5000 евра а ова чињеница је утврђена из изведених доказа, Уговора о зајму закљученог између странака 28.01.2011. године у коме се наводи да је тужиља туженом позајмила 80000 евра са роком враћања до 31.12.2011. године, пуномоћја од 02.02.2012. године које је тужени пописао и у коме се наводи исти износ, исказа тужиље и сведока ВВ, супруга тужиље, као и сведока ДД, који је саставио уговор и који је изјавио да су обе странке биле сагласне да је износ дуга 80000 евра и да су обе странке потписале уговор без икакве принуде или притиска, што је потврдио и сведок ЖЖ, а сведок ЕЕ такође је потврдила да је чула да је тужиља туженом позајмила поред износа од 75.000 евра и износ од још 5 000 евра.

Супротно жалбеним наводима туженог, правоилно је првостепени суд заузео становиште да се не могу као истинити прихватити наводи туженог да је угоаор потписао под принудом и да му је прећено мађарском мафијом, обзиром да су овакви наводи нелогични и нису потврђени другим доказима, јер је био у могућности да због претњи и принуде тражи заштиту државних органа, што није учинио. Такође, тужени је поиштај уговора због мана воље могао да тражи у посебном поступку у законском року, што није учинио.

Такође, супротно жалбеним наводима туженог да је плаћао зеленашку камату те да је апсолутно ништав тако закључен уговор, овај суд налази да за такве наводе тужени није пружио одговарајуће доказе. Сама евиденција туженог не доказује наведене тврдње јер представља обичан списак исплата који није потврђен потписом од стране тужиле да је примила исте исплате, а тужени је могао да евиденцију састави сам у било које доба. Наводи туженог да је плаћао камату и исплатио наведени износ нису потврђени ни једним доказом, па ни исказом његовог сина, сведока ГГ, јер исти сведок само потврђује да му је тужени причао даје тужилци платио камату у износу од 150.000 евра. Сведок ИИ је изјавио да му је тужени рекао да плаћа неку камату, али није рекао коме, док је сведок ЈЈ изјавио да му је тужени рекао да је од тужиле узео иовац на зајам под ренту. Оба сведока сведоче о оном што им је тужени рекао. Сведок ИИ не зна да ли се ради о тужилци и о коликој камати је реч, а сведок ЈЈ такође не зна колико је тужени плаћао на име камате. Сведок ЗЗ није потврдила да је тужени њој давао новац да преда тужилци. Сведок ДД изјавио је да странке приликом потписивања уговора о зајму нису помињале камату, нити је тужени рекао да је било када тужилци нешто платио. Сведок КК изјавио је да није чуо и не зна да ли је уговорена камата. Сведоци ЂЂ и ЛЛ изјавили су да није уговорена камате, а сведок ВВ и тужилца саслушана у својству странке изричито тврде да нити је уговорена, нити је плаћена било каква камата и да тужени није вратио ништа од позајмљеног износа. Исказ туженог о плаћању камате је нелогичан нарочито у делу да је у 2010. години и прва три месеца 2011. године плаћао тужилци камату по 3% месечно по њиховом договору, што је износило 2.500 евра, јер 3% на износ од 75.000 евра износи 2.250 евра, што би тужени морао да зна да је плаћао камату и водио евиденцију о плаћању. Саслушани сведоци нису потврдили да је тужилца давала новац на зајам са каматом другим лицима. Такође, тужени није доказао да је тужилца уговорила несразмерну корист, користећи се стањем нужде, тешким материјаним стањем, лакомисленошћу и недовољним искуством или зависношћу туженог обзиром да је исти био у то време био успешан привредник.

Ни осталим наводима жалби не доводи се у сумњу правилност одлучивања првостепеног суда.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилно применом одредбе члана 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, сходно АТ и ТТ важећим у време пресуђења.

Са изложеног, Апелациони суд је у смислу одредбе чл.390 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

С обзиром на исход овог спора, Апелациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, имајући у виду да није успео са жалбом, па је у смислу члана 165 став 1 ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија,
Миланка Вукчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић